

Commotio

Jag föll i sömn ett stycke ifrån sängen

när jordemodern klippte navelsträngen

och slog då handlöst skallen i parketten,

ett fall som knappast räknas till de sätten

som garanterar oss den goda hjärna

som krävs för att en lyckad framtid värna.

Dock vässar jag min penna varje gryning

och tämjer med mitt skrivande den dyning

som dröjer kvar när stiltje följer storm.

Visst är poetens hybris rätt enorm?!